

POSTANOWIENIE

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogusław Cudowski

w sprawie z wniosku J. P.
przeciwko Dyrektorowi Zakładu Emerytalno-Rentowego Ministerstwa Spraw
Wewnętrznych w W.
o wysokość emerytury policyjnej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 26 marca 2014 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 grudnia 2012 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Powód wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 grudnia 2012 r. Zarzucono naruszenie art. 15 b ust. 2 ustawy z 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, ABW, AW, SKW, SWW, CBA, SG, BOR, PSP i SW oraz ich rodzin.

Sąd Apelacyjny w W 21 sierpnia 2013 r. wezwał do uzupełnienia braków skargi kasacyjnej między innymi w zakresie sformułowania wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania.

W odpowiedzi na pismo Sądu Apelacyjnego, powód podniósł, że zachodzi konieczność „ustalenia wykładni art. 15 b ust. 2 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, ABW, AW, SKW, CBA, SG, BOR, PSP i SW oraz ich rodzin (tj. Dz. U. z 2004 r. nr 8, poz. 67 z późn. zm) budzącej

poważne wątpliwości. Sąd Apelacyjny nie uwzględnił wykładni semantycznej i systemowej art. 15 i art. 16 b ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. Zgodnie z regułami języka polskiego przepisu art. 15 b ust. 2 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji nie można uznać za przepis stricte szczególny. W ust. 2 art. 15 b powołanej ustawy ustawodawca zastrzegł odpowiednie stosowanie art. 14 i 15 ustawy w stosunku do osoby, która pełniła służbę w organach bezpieczeństwa państwa. Odpowiednie stosowanie należy rozumieć w kontekście przywołanych przepisów art. 14 i 15 ustawy o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy. Skoro w art. 15 b ustawodawca nie określił, w jaki sposób należy liczyć pierwsze 15 lat służby, a pkt 1 ust. 1 art. 15 b odpowiada systemowo punktom ust. 1 art. 15 ustawy, to należy przyjąć, że ustawodawca dodał przepis regulujący kwestie zasad naliczania emerytury za każdy rok służby w organach bezpieczeństwa państwa”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie (postanowienie SN z 16 maja 2008 r., I UK 16/08, LexPolonica nr 3058328).

Przyjmuje się, że nie można uznać, iż zagadnienie prawne budzi poważne wątpliwości, jeśli skarżący nie uzasadni tego np. przez wykazanie, że dotychczasowe orzecznictwo i doktryna prawa nie dają w tym zakresie wystarczającego rozwiązania (postanowienia SN z 27 maja 2010 r., II PK 66/10, niepubl., podobnie SN w postanowieniu z 25 sierpnia 2004 r., I PZP 4/04, Wspólnota 2004/19/54).

Sąd Najwyższy w uchwale z 3 marca 2011 r., II UZP 2/11, OSNP 2011/15-16/210 (cytowanej zresztą w zaskarżonym wyroku) stwierdził, że za każdy rok pełnienia służby w latach 1944-1990 w organach bezpieczeństwa państwa, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944-1990 oraz treści tych dokumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2007 r. Nr 63, poz. 425 ze zm.), emerytura wynosi 0,7% podstawy jej wymiaru (art. 15b ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu

Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (jednolity tekst: Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 ze zm.), co oznacza, że wysokość emerytury wyliczanej wyłącznie za okresy pełnienia takiej służby może być niższa od 40% podstawy wymiaru tego świadczenia.

Z tego względu nie można uznać, że skarga nadawała się do przyjęcia do rozpoznania.